

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 58. S. Thomas Cantuariensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

Sæcul. XII.
A. C. 1162.

Duchesne
tom. 4. p. 416.
424.

App. 2. ep.
33. 37.

ep. Joan.
Saresb.
ep. 49.

Curia suæ aliquem, quos Papa frigido vultu excepit. Inde offensum Regem pœnitentia subiit, quod Alexandrum Papam agnovisset, idque per Manassem Episcopum Aurelianensem Henrico Comiti Trecenti, ad Fridericum Imperatorem proficiscenti, significari iussit. Haud diu post Papa ad Regem Ludovicum Henricum Archiepiscopum Remensem, hujus Principis fratrem cum Episcopis Lingonensi, & Silvanectensi, ac Abbate Grandisilvæ Ordinis Cisterciensis misit. Quod ex ejus Epistolis, ultima die Aprilis datis, discimus.

§. LVIII.

S. Thomas Cantuariensis.

Montispeffuli versabatur Alexander Papa, cum Nuncios Thomæ, novi Archiepiscopi Cantuariensis, Pallium pœnitentis, recepit. Jam plus integro anno effluxerat, ex quo Theobaldus Archiepiscopus, lento morbo tandem consumptus, obdormiverat in Domino. Is haud multo ante obitum suum omnes perverfas consuetudines, quæ suo tempore in Ecclesiam Archiepiscopalem irreperant, abolere animo constituerat, jamque subsidium secundo Ecclesiis ab Archidiacono imperatum sustulerat. Sed ubi extrema

trema sibi imminere sensit, data ad Regem tunc absentem Epistola Benedictio- nem sacerdotalem impertitus est, Ecclesiamque Cantuariensem & digni Successoris electionem commendavit. Præ- terea rogabat, ut datis literis testamen- tum suum confirmaret, & ea, quæ scri- pserat, executioni dari præciperet. In eo autem Theobaldus res mobiles suas, quæ supererant, pauperibus donat, & quadraginta dierum Indulgentiam illis promittit, qui quamcunque operam & auxilium ad ea præstanda, quæ in suo testamento designabantur, contulerint. Regiis præfectis anathema minatur, nisi Bona Monachorum Cantuariensium in- tacta relinquerent. Tandem Theobal- dus Archiepiscopus Feria III. Paschatis, decima octava Aprilis anno millesimo centesimo sexagesimo primo ad Cœle- stia migravit, postquam annos viginti duos & menses tres Sedem Cantuarien- sem tenuisset, quæ ipso defuncto menses tredecim vacavit.

Sæcul. XII.
A.C. 1162.

ep. 54.

ep. 57.

Chron. Ger-
vas. 1161.

Sup. Lib.
LXVIII.
§. 51.

Vix nuncium de morte Archiepisco- pi Cantuariensis in aula Regis vulgatum fuit, cum omnes in Thomam Bequet Cancellarium, qui etiam Archidiaconus Cantuariensis erat, oculos conjiciunt. Eadem populi erat sententia; nam Tho- mas, in Angliæ Regno præcipuus rerum

vit. S. Thom.
6. 6.

Dd 3 geren-

Sæcul. XII. gerendarum Minister, soli Regi secun-
 A.C.1162. dus, vir maximi ingenii, & excelsi animi,
 omnium ordinum admirationem in se
 rapiebat. Rex quoque Cathedram Can-
 tuariensem ei destinabat; sed paulisper
 dissimulans custodiam tamen hujus Ec-
 clesiæ ipsi pro more commisit, quod offi-
 cium Cancellario curam Ecclesiarum E-
 piscopalium & Abbatiarum, quamdiu
 vacabant, imponebat. Deinde vero
 cum Rex, in Normannia degens, Cancel-
 larium negotiorum publicorum causa in
 Angliam mittere statuisset, & ille ultima
 accepturus mandata Falesiam ad eum se
 contulisset, Henricus, remotis arbitris,
*nescis adhuc dum, Thoma, ait, quo præci-
 pue consilio mittaris in Angliam. Vo-
 lo, ut Archiepiscopus Cantuariensis fias.*
 Cui Cancellarius subridens, & vestem,
 qua indutus incedebat, virum Religio-
 sum haud satis decentem digito osten-
 dens, respondit: *Vis nempe Rex, homi-
 nem haud sane idoneum in maximam Re-
 gni tui Sedem evehere, & Monachis, Re-
 gulam eximie amantibus, præficere. Sci-
 to autem, si Archiepiscopum me facias,
 brevi fore, ut me ex amicorum tuorum
 numero expungas, amorque tuus in odium
 perniciosum degenerabit. Multa a me
 exiges, & modo jam aliqua contra Eccle-
 siæ immunitatem moliris, quæ pati non
 potero.*

potero. *Gaudebunt æmuli, & inter nos* Sæcul. XII.
perpetua inimicitia semina spargent. A.C. 1162.

Rex, a proposito non abiens, mandavit, ut id Monachis Cantuariensibus & Clericis Angliæ denunciaretur. Thomas, aliquamdiu reluctatus, amicorum consiliis & vehementibus Cardinalis Henrici Pisani, Papæ Legati, admonitionibus cessit. Postquam in Angliam delatus est, Monachi Ecclesiæ Metropolitanæ cum quibusdam Episcopis ad eligendum Antistitem convenerunt; sed discrepabant suffragia, quibusdam dicentibus, Præsulem, Regi carum, pacem & concordiam inter Regnum & Sacerdotium esse conservaturum. Aliis contra affirmantibus, Regis favorem Ecclesiæ nociturum, eamque sub Archiepiscopo, ex aula accersito, a præfectis Regiis licentius direptum iri. Addebant; rationi adversari, & contra Regulas Ecclesiasticas pugnare, si venerabili monasterio & toti Ecclesiæ Anglicanæ Caput daretur vir, magis Laicorum quam Clericorum moribus vivens, venationi assuetus, Aulicus sæculari fastu elatus. Quibus non obstantibus, Episcopi illius provinciæ & Monachi Cantuarienses, Westmonasterii prope Londinum congregati, ut cupiebat Rex, Thomam elegerunt, anno ex quo Cancellarii munere fungebatur, quinto, ætatis suæ quadragesimo quarto.

D d 4 Electus

Sæcul. XII.

A.C. 1162.

Electus illico perducitur in conspectum Regis juvenis Henrici, tunc præsentis, cujus olim præceptor fuerat; is nomine Regis, patris sui, suo consensu electionem confirmavit. Rex vero Thomam ab omni vinculo Curia liberum pronunciavit. Ipse Londino discessit, Cantuarie pro more consecrationem accepturus; ubi omnes fere totius Regni Optimates adfuere, Clerici, quia id honoris Primate suo debebant, Proceres Laici, ut se se Regi & electo Archiepiscopo officiosos exhiberent. Ergo primum Presbyter in Sabbatho post Pentecosten, secunda die Junii anno millesimo centesimo sexagesimo secundo, & deinde die sequente Dominica octava, Episcopus magna pompa, ab Henrico Episcopo Wintoniensi, juvene Rege præsentate, ordinatur. Assistebant Episcopi quatuordecim, Cantuarie Suffraganei, qui omnes Thomam, numero decimum quintum, Archiepiscopum suum venerabantur. Nec mora, consecratus missis ad Papam, tunc Montispeffuli commorantem, Nunciis Pallium petiit, idque solito facilius citiusque obtinuit. Quo accepto Thomas ex Episcopo (ut loquitur Hebertus, qui præter alios ejus vitam scripsit) factus est Archiepiscopus. Ceterum, ut suæ Ordinationis memoriam redderet perpetuam, Thomas in die

Gervas. p.

die Octava Pentecostes Festum S. Trinitatis instituit, quod necdum in tota Ecclesia celebrabatur.

Sæcul. XII.
A. C. 1162.

§. LIX.

S. Thomæ Cantuariensis exordia.

Thomas *Bequet*, qui primus Anglorum in Cathedra Cantuariensi, ex quo Normanni Angliam subegerant, sedit, Londini anno millesimo centesimo decimo septimo, vigesima prima Decembris, in Festo S. Thomæ Apostoli, a quo nomen accepit, natus erat, cujus pater & majores, cives Londinenses, mediocri, ut ipse fatebatur, fortuna usi fuerant. Mater vero Thomam filiolum suum timorem Domini docuit, eique devotionem in S. Mariam Virginem instillavit. Juvenis primo Oxonii ad literas incubuit, & deinde Parisiis, ubi cum scientiis Francorum linguam didicit, quæ illa tempestate Curia Anglicanæ familiaris erat. Cumque speciem haud vulgarem, decorum corporis habitum & indolem egregiam inter naturæ dotes numeraret, ab amicis de industria sæpiuscule in conspectum Theobaldi Archiepiscopi deducebatur, qui apud se retentum a consiliis habuit, ac bis terque Romam ad res Ecclesiæ suæ gerendas misit, quas Thomas felici eventu effectas dedit; utque hujuscemodi negotiis tractandis magis ido-

*vit. Quadri-
part. l. i. c. i.*

*Goll. lupi
lib. i. ep. 108*

C. 2.

Dd 5 neum